

Ruh Bağı ve Kan Bağı

Kan bağı insanı akraba yapabilir; fakat insanları gerçekten birbirine yakınlaştıran şey ruh bağıdır. Gerçek yakınlık yalnızca aynı aileden ya da aynı soydan gelmekle değil; birbirinin yükünü taşıyabilmek, acısını hissedebilmek, kırmadan konuşabilmek ve birbirine zarar vermeden yaşayabilmekle anlam kazanır. Sevgi, saygı, merhamet ve ahlakla beslenen bağlar zamanla güçlenir ve kökleşir. Buna karşılık kibir, çıkarıcılık ve ruhsal karanlık üzerine kurulan ilişkiler ise eninde sonunda çözülmeye mahkûmdur. Çünkü sağlam bağların gerçek temeli kan değil; temiz bir vicdan, olgun bir karakter ve ortak bir insanlık bilincidir.

Ruhumuzun ışığına kavuşabilmek için yalnızca gözlerin görmesi yetmez; yüreğin de hakikati hissedebilmesi gerekir. İnsan ancak vicdanı uyandığında, kendi içindeki karanlığı fark edip ışığın değerini anlayabilir. İç dünyasını arandıran, ruhunu merhametle besleyen ve insanlığa fayda üretmeye çalışan kişi; yalnızca kendine değil, çevresine de huzur taşır. Gerçek aydınlık insanın yalnızca aklında değil, aynı zamanda kalbinde taşıdığı iyilikte saklıdır. Bu nedenle farkındalık, ruhun karanlığını dağıtan en güçlü ışıktır; çünkü insan önce içindeki karanlığı tanıdığı anda, hakikatin aydınlığına doğru yürümeye başlayabilir.

Ruhsal cahillik; bencillik, kurnazlık, haset, kıskançlık, kibir, böbürlenme, kendini beğenmişlik, başkasını hor görme, dışlama, ötekileştirme, bağnazlık, inatçılık, hak yemek, emek sömürmek ve iyi niyeti suiistimal etmek gibi zihinsel zehirlerle kendini gösterir. Bunlar farklı isimlerle anılsa da, aslında aynı karanlığın birbirini besleyen parçalarıdır. Çünkü insanın iç dünyasında büyüyen her olumsuzluk, zamanla başka bir olumsuzluğu doğurur; kibir merhameti azaltır, haset vicdanı köreltir, bencillik ise adalet duygusunu zayıflatır. Böylece

ruhsal karanlık yalnızca bireyi değil, çevresini ve toplumsal ilişkileri de yavaş yavaş zehirlemeye başlar.

İnsan zihniyeti, bir kanaldan akan suya benzer. Su temizse geçtiği yere hayat, huzur ve bereket taşır; kirliyse dokunduğu her şeyi bulanıklaştırır. Düşünce dünyası da böyledir. Temiz bir vicdanla beslenen zihniyet; anlayış, adalet ve merhamet üretirken, çarpık bir zihniyet en doğru bilgiyi bile bozabilir. Tıpkı berrak bir suyun kirli bir kanaldan geçerken duruluğunu kaybetmesi gibi, ruhsal olarak kararmış bir insan da hakikati olduğu gibi göremez; onu kendi karanlığının rengine boyar.

Bu nedenle insanın iç dünyasında oluşan karanlık, zamanla vicdanı köreltir ve ruhu paslandırır. Nasıl ki paslı bir iğneyle temiz bir kumaş dikilemezse, kararmış bir ruh da hayata güzellik, güven ve adalet kazandıramaz. Çünkü insanın sözleri, davranışları ve ilişkileri; içinde taşıdığı ruh hâlinin dışarıya yansımasıdır. İç dünyası öfke, kibir ve çıkarıcılıkla kirlenmiş bir insanın çevresine huzur vermesi mümkün değildir.

Gerçek dönüşüm bu yüzden yüzeyde değil, kaynağın kendisinde başlar. Kirli bir suyu temizlemenin yolu, o kanala sürekli temiz su bırakmaktır. Aynı şekilde insan ruhu da; farkındalık, vicdan, sevgi, kültür, ahlak ve samimi düşüncelerle arınır. İçtenlikle söylenen her hakikat, insanı iyiliğe çağıran her düşünce ve insan ruhuna dokunan her eser; karanlığın içine bırakılmış bir ışık gibidir. Çünkü bazen tek bir cümle, tek bir merhametli yaklaşım ya da tek bir vicdanlı eser bile insanın iç dünyasında sessiz bir dönüşüm başlatabilir.

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com

